

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem
sídlem Sluneční nám. 14, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: Finanční úřad pro Pardubický kraj
sídlem Boženy Němcové 2625, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. 93637/25/2809-50522-602604

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V tomto řízení soud posuzoval, zda žalobce má v návaznosti na dřívější rozhodování orgánů finanční správy nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve dvojnásobné výši. Žalobce v žalobě tvrdí, že tento dvojnásobný nárok mu vznikl, neboť se ze strany orgánů finanční správy mělo jednat o neoprávněné vymáhání ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020.

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

2. Žalobce se žalobou podanou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla podle § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) zamítnuta námitka žalobce ze dne 7. 12. 2024 proti nesprávnému výpočtu úroku z neoprávněného jednání správce daně vyplývající z vyrozumění o úroku z neoprávněného jednání správce daně a o úroku z nesprávně stanovené daně ze dne 6. 11. 2024, č.j. 13913/24/2809-50522-602604.
3. Uvedeným vyrozuměním ze dne 6. 11. 2024 žalovaný finanční úřad vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 a 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 a o úroku z nesprávně stanovené DPH za zdaňovací období 1Q až 4Q roku 2010, který byl předepsán do evidence daní na osobní daňový účet ke dni 5. 11. 2024, a to ve výši 73 879 Kč.
4. Shora přiznaný úrok ve výši 73 879 Kč žalovaný vyčíslil jako součet dvou řad úroků. V první části se jednalo o úročení vymožené částky 9 698,64 Kč za dobu od 6. 8. 2015 do 25. 1. 2024. Zde žalovaný postupoval při výpočtu úroku dle § 254 odst. 1 daňového řádu, účinného do 31. 12. 2020 – šlo tedy o úrok v základní výši. V druhé části se jednalo o úročení částky 26 808 Kč za dobu od 28. 8. 2015 do 25. 1. 2024. Zde žalovaný postupoval při výpočtu úroku dle § 254 odst. 2 daňového řádu účinného do 31. 12. 2020 – v tomto případě tedy správce daně přiznal úrok ve dvojnásobné výši.
5. Obsahem zamítnuté žalobcovy námitky ze dne 7. 12. 2024 byla polemika s žalovaným o tom, že dvojnásobná sazba úročení ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu, účinného do 31. 12. 2020 měla být aplikována též ve vztahu k částce 9 698,64 Kč a nikoli jen ve vztahu k částce 26 808 Kč. Stanovení dat úročených období nebylo předmětem sporu. Žalobce argumentoval tím, že k převodu částky 9 698,64 Kč došlo v bezprostřední souvislosti s prováděnou daňovou exekucí na nemovitě věci.
6. Důvodem zamítnutí žalobcovy námitky bylo stanovisko žalovaného, který lze ve stručnosti popsat tak, že částkou 9 698,64 Kč finanční úřad disponoval zpočátku zcela legálně na základě splatných zajišťovacích příkazů, které nabyly právní moci a nebyly nikdy zrušeny. Částka byla následně převedena na úhradu doměřené DPH, došlo k zániku účinnosti zajišťovacích příkazů. Postup převodu této částky u žalovaného dne 5. 8. 2015 nesouvisel s prováděnou exekucí (exekuce na DPH za 1Q až 4Q roku 2010 nebyla vedena) a převod částky vyšel přímo z § 168 odst. 5 daňového řádu. Nejednalo se tak o neoprávněné vymáhání.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v podané žalobě v základu setrval na své námitce z řízení před finančním úřadem. Uvedl, že dne 25. 7. 2014 podal daňové přiznání k DPH za 2Q roku 2014, na základě, kterého byl platebním výměrem dne 1. 8. 2014 doměřen nadměrný odpočet ve výši 29 763 Kč. Ke dni 25. 7. 2014 mu tak vznikl u správce daně přeplatek ve výši 29 763 Kč. Část přeplatku ve výši 20 064,36 Kč byla použita na starší dlužnou DPH za 4Q roku 2013. Zbývající část přeplatku ve výši 9 698,64 Kč byla převedena na úhradu v té době zajištěného nedoplatku na DPH za 1Q až 4Q roku 2010. Platební výměry na DPH za 1Q až 4Q roku 2010 byly k uvedenému datu napadeny odvoláním. Dne 24. 6. 2014 však byly vydány čtyři zajišťovací příkazy na nespatnou DPH za 1Q až 4Q roku 2010. Po

komplikovaném vývoji určení daňové povinnosti žalobce na DPH za 1Q až 4Q roku 2010 správce daně dne 25. 1. 2024 částku 9 698,64 Kč vrátil.

8. Žalobce nesouhlasil s tím, že mu byl sdělen úrok z neoprávněného nakládání s částkou 9 698,64 Kč dle § 254 odst. 1 daňového řádu. Úročené období není předmětem sporu – pozn. soudu. Má za to, že mu měla být přiznána dvojnásobná sazba úroku dle § 254 odst. 2 daňového řádu i z této částky, neboť k jejímu převodu došlo v bezprostřední souvislosti s prováděnou daňovou exekucí. Odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 11. 2016, č.j. 7 Afs 299/2015-61 a ze dne 9. 5. 2023, č.j. 4 Afs 42/2023-41. Částka 9 698,64 Kč byla dle žalobce vymáhána neoprávněně.
9. Žalobce poukázal na to, že 7. 7. 2014 byly vydány čtyři exekuční příkazy na jeho účet u banky. Dne 3. 7. 2014 bylo správcem daně zřízeno zástavní právo k zajištění všech pohledávek. Dne 3. 7. 2015 byl vydán exekuční příkaz na prodej nemovitých věcí. Poté následovalo více soudních řízení týkajících se DPH za 1Q až 4Q roku 2010.
10. Proto žalobce tvrdí, že k zabavení částky 9 698,64 Kč došlo dne 25. 7. 2014 v době již probíhajícího exekučního řízení, na něž navazoval exekuční příkaz ze dne 3. 7. 2015. Odkazuje přitom pro použití § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 na judikaturu NSS, která rozlišuje mezi jednáním správce daně v rovině nalézací s dobrovolnou úhradou a negativním jednáním správce daně v rovině nalézací a k tomu ještě v rovně platební bez úhrady dobrovolné. Úhrada částky 9 698,64 Kč žalobcem dobrovolná nebyla.

III. Vyjádření žalovaného a jednání soudu

11. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Setrval na závěrech, které jej vedly k nevyhovění napadené námitce vůči stanoveným úrokům. Podrobně popsal vývoj skutkového stavu stanovení daně, zajištění, úhrady, vymáhání a vrácení doměřené DPH za 1Q až 4Q roku 2010, a to od zahájení daňové kontroly dne 7. 8. 2012 až po následně proběhlá soudní řízení před správními soudy. Pozn. soudu: skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný. Jednalo se především o výklad a aplikaci ustanovení § 254 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020.
12. Žalovaný odmítl to, že by žalobce měl mít nárok na úrok ve dvojnásobné výši z částky 9 698,64 Kč, a to proto, že nebyly naplněny podmínky dle § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Dne 26. 7. 2014, tedy době převodu této částky z přeplatku vzniklého z nadměrného odpočtu na DPH za období 2Q roku 2014 na úhradu podle účinných zajišťovacích příkazů na DPH za 1Q až 4Q roku 2010 ve smyslu s§ 154 odst. 4 daňového řádu, bylo přistoupeno sice za probíhající exekuce, avšak podle čtyř účinných zajišťovacích příkazů, které nebyly nikdy zrušeny.
13. V době převodu totožné částky ke dni zániku účinnosti zajišťovacích příkazů, tedy dne 6. 8. 2015, ze zajištění na stanovenou DPH dle § 168 odst. 5 daňového řádu bylo sice převedeno podle později zrušeného(-ých) rozhodnutí, avšak ve vztahu k této dani nebyla k uvedenému dni vedena exekuce. Pokud žalobce poukazoval na vedené exekuce, tak exekuční příkazy k vymožení částek dle zajišťovacích příkazů na DPH z období 1Q až 4Q roku 2010 zanikly dříve, než bylo převedeno. Nadto účet u banky postižený dřívější exekucí byl v té době již zrušen. Exekuční příkaz ze dne 3. 7. 2015 se týkal odlišných daňových povinností. K vymožení splatné stanovené, nikoli již toliko zajištěné, DPH za 1Q až 4Q roku 2010 byl vydán exekuční příkaz až dne 28. 8. 2015. Dle žalovaného proto

kritérium (ne)dobrovolnosti úhrady ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu nelze vyložit tak, že by byla pominuta podmínka neoprávněného aktuálního vymáhání dle § 254 odst. 2 daňového řádu. V tomto smyslu se pak žalovaný vymezil proti aplikaci judikatury, kterou žalobce označil v žalobě. Poukázal především na jiné skutkové okolnosti souzených případů. K zabavení částky 9 698,64 Kč totiž nedošlo v souvislosti s exekučním řízením.

14. Při jednání soudu účastníci fakticky setrvali na svých, shora shrnutých, stanoviscích. Žalobce zdůraznil, že dle jeho názoru k zabavení částky 9 698,64 Kč ve formě převodu došlo v těsné souvislosti s vymáhacím řízením. Před soudem nebylo prováděno dokazování. Soud vyšel z obsahu správního spisu, jenž korespondoval s tvrzeními účastníků.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Žaloba není důvodná. Krajský soud po provedeném přezkumu v zásadě nezjistil podstatné pochybení žalovaného, jenž by mělo vést ke korekci jeho závěrů.
17. Na úvod přezkumu soud uvádí, že o skutkovém stavu nebyl mezi účastníky zásadní spor. Posouzení soudem tak spočívá především v aplikaci ustanovení § 254 odst. 2 daňového řádu, účinného do 31. 12. 2020 na zjištěný skutkový stav. Spor o (výši) úročení se tak vztahuje jen k částce 9 698,64 Kč. Data počátku a konec úročení rovněž nejsou sporná.
18. Jedinou skutečnost týkající se skutkového stavu, kterou tak soud pro jistotu dle obsahu správního spisu konstatuje, je to, že exekuční příkaz datovaný dnem 3. 7. 2015, č.j. 1106288/15/2809-00540-605057 se nevztahoval k vymožení DPH za období 1Q až 4Q roku 2010. Příkaz se týkal úroků z prodlení na DPH, exekučních nákladů, silniční daně a DPH a úroku za jiná zdaňovací období. Ostatně žalobce tento závěr, jenž nyní soud zmiňuje, v žalobě nespornuje.
19. Podle § 254 odst. 1 ve znění účinném do 31. 12. 2020 *dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.*
20. Podle § 254 odst. 2 ve znění účinném do 31. 12. 2020 *v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějším vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav.*
21. Pro vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně je třeba současně splnit dvě podmínky. První je existence rozhodnutí o stanovení daně, které bylo zrušeno, změněno či prohlášeno za nicotné, a to buď pro nezákonnost, nebo z důvodu nesprávného úředního postupu, popřípadě z obou důvodů současně. Druhou nezbytnou podmínkou je, že na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s ním daňový subjekt uhradil peněžitou částku (daň) – srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2018, č.j. 10 Afs 42/2017-30, bod 15.
22. V rozsudku ze dne 9. 5. 2023, č.j. 4 Afs 42/2023-41, bod 64 NSS k aplikaci § 254 odst. 2 daňového řádu ve vztahu k nedobrovolným převodům prostředků u správce daně uvedl, že jednou ze základních podmínek ke vzniku nároku na úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu je to, aby byla vedena daňová exekuce. Tento závěr plyne rovněž z rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2022, č.j. 8 Afs 272/2020-46.

Částka 9 698,64 Kč v období od 25. 7. 2014 do 5. 8. 2015, tedy do zániku účinnosti zajišťovacích příkazů

23. Z obsahu správního spisu a nesporných tvrzení účastníků plyne, že k prvnímu převodu, resp. úhradě částky 9 698,64 Kč u správce daně došlo ke dni 25. 7. 2014. Částka byla součástí nadměrného odpočtu na DPH vyměřeného za období 2Q roku 2014. Dle § 154 odst. 5 daňového řádu byla převedena jako úhrada na účinné a nikdy nezrušené zajišťovací příkazy na DPH za 1Q až 4Q roku 2010. K uvedenému datu byly účinné exekuční příkazy vydané dne 7. 7. 2014. Nejednalo se však o neoprávněnou daňovou exekuci. Ostatně sám žalobce nenamítá cokoli proti tomu, že úrok dle § 254 daňového řádu byl stanoven až od data 6. 8. 2015. Za dobu do 6. 8. 2015 úrok žádán není. Tolik jen pro úplnost a objasnění časové linky.
24. Tento částečný závěr krajský soud proto pouze konstatuje a připomíná, že např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2025, č.j. 8 Afs 73/2024-82, v bodech 24 a 26 trvá na podstatném odlišení zajišťovacího a nalézacího daňového řízení. V nyní souzeném případě platí, že zajišťovací příkazy nebyly zrušeny, jejich účinnost zanikla ke dni 5. 8. 2015. Podmínky pro vznik úroku dle § 254 daňového řádu dány nebyly.

K částce 9 698,64 Kč v období po zániku účinnosti zajišťovacích příkazů, tj. od 6. 8. 2015

25. Dodatečné platební výměry na DPH za 1Q až 4Q roku 2010 byly po ukončení daňové kontroly vydány dne 13. 6. 2014. Zajišťovací příkazy správce daně na tuto daň vydal následně dne 24. 6. 2014, splatné se staly dnem 30. 6. 2014. Odvolání proti zajišťovacím příkazům byla zamítnuta. Odvolání proti samotným platebním výměrům na DPH za 1Q až 4Q roku 2010 odvolací orgán zamítl dne 17. 7. 2015. Odvolací rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 7. 2015. Čtyři platební výměry na DPH za 1Q až 4Q roku 2010 tak byly potvrzeny. K prvnímu převodu předmětné částky 9 698,64 Kč u správce daně došlo ke dni 25. 7. 2014 (viz bod 23 odůvodnění shora). Splatnost po kontrole doměřené DPH, včetně penále, za 1Q až 4Q roku 2010 nastala dne 5. 8. 2015, a to na základě § 143 odst. 5 a § 251 odst. 3 daňového řádu.
26. Dle § 168 odst. 5 daňového řádu věta první *uplynul-li den splatnosti u daně, u které byl zajišťovací příkaz vydán z důvodu, že dosud neuplynul den její splatnosti, zaniká tímto dnem účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně.*
27. Správce daně postupoval dle uvedeného ustanovení § 168 odst. 5 daňového řádu a převedl ke dni 6. 8. 2015 zajištěnou částku 9 698,64 Kč na úhradu DPH za 1Q až 4Q roku 2010. Nepochybně se jednalo o nedobrovolnou, tedy vynucenou úhradu, jak tvrdí žalobce odkazem na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023, č.j. 4 Afs 42/2023-41, bod 65. Podstatná odlišnost od skutkového stavu v odkazovaném rozhodnutí NSS ze dne 9. 5. 2023 však spočívá v tom, že v nyní souzené věci u žalobce ke dni 6. 8. 2015, tedy k datu převodu prostředků zajištěných nikdy nezrušenými zajišťovacími příkazy na stanovenou daň nebyla vůči žalobci vedena daňová exekuce k doměřeným částkám na DPH za 1Q až 4Q roku 2010.

K tvrzenému neoprávněnému vymáhání – vedené exekuce

28. Žalobce v žalobě zmiňuje čtyři exekuční příkazy na přikázání pohledávky z účtu žalobce u České spořitelny, a.s. vydané dne 7. 7. 2014. Tyto exekuční příkazy však byly

vydány k vymožení částek stanovených zajišťovacími příkazy (exekuční titul) a nikoli k vymožení stanovené DPH za 1Q až 4Q roku 2010.

29. K těmto exekučním příkazům je třeba uvést, že jejich efekt pominul po 6 měsících ode dne vyrozumění o jejich právní moci, a to s odkazem na § 190 odst. 2 daňového řádu. Banka – Česká spořitelna, a.s. nadto dopisem ze dne 1. 4. 2015 správci daně sdělila, že účet byl dne 3. 12. 2014 zrušen a nebyly blokovány žádné prostředky. Žalobce tak efektivně, a to ani v době účinnosti exekučních příkazů, nebyl vystaven neoprávněnému vymáhání. Prostředky ze zajišťovacích příkazů byly vymáhány oprávněně. Posléze, ještě před splatností DPH za 1Q až 4Q roku 2010, účinnost těchto čtyř exekučních příkazů zanikla.
30. Žalobce uvádí další exekuční příkaz. Dne 3. 7. 2014 vydal správce daně exekuční příkaz na prodej nemovitých věcí ve společném jmění žalobce a jeho manželky. Exekuce se však netýkala splatné DPH za 1Q až 4Q roku 2010. Exekučními tituly bylo osm rozhodnutí na odlišné daňové povinnosti žalobce tak, jak soud popsal shora pod bodem 18 odůvodnění shora.
31. Až dnem 27. 8. 2015 je datován exekuční příkaz na prodej nemovitých věcí ve společném jmění žalobce a jeho manželky, a to k vymožení daně z přidané hodnoty a úroku z prodlení za 1Q až 4Q roku 2010. Takto stanovená daň, resp. příslušná rozhodnutí byla později skrze soudní řízení zrušena. Daň však byla splatná již dne 5. 8. 2015 a k předání, resp. nucené úhradě došlo dle § 168 odst. 5 daňového řádu již ke dni 6. 8. 2015, tedy před zahájenou exekucí.
32. Soud již v bodě 27 odůvodnění shora uvedl, že jedno ze dvou rozhodnutí NSS, jenž žalobce označil v žalobě, nelze na nyní souzenou věc beze zbytku aplikovat, a to pro podstatnou odlišnost ve skutkovém stavu. Platí totiž, k oběma žalobcem citovaným rozhodnutím NSS, tedy jak ze dne 10. 11. 2016, č.j. 7 Afs 299/2015-61, tak ze dne 9. 5. 2023, č.j. 4 Afs 42/2023-41, že obě počítala s tím, že proti daňovým dlužníkům byla vedena daňová exekuce. V nyní souzené věci však krajský soud shora pod body 27 až 31 odůvodnění vyložil, že k datu nedobrovolného převodu částky 9 698,64 Kč na dlužnou daň exekuce vedena nebyla. Tím nebyla naplněna podmínka uvedená v § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. K tomu viz též bod 30 rozsudku NSS ze dne 10.11.2016, č.j. 7 Afs 299/2015-61, resp. rozsudek NSS ze dne 3.6.2016, č.j. 5 Afs 170/2015-28.
33. Krajský soud pro úplnost dodává, že přítomná exekuce vedená na jiné daňové povinnosti žalobce (viz bod 30 shora) nemůže být považována za neoprávněné vymáhání, jak se žalobce snaží navodit ve své žalobě. Za vedení exekuce pro účely výkladu ustanovení § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 nelze považovat jakékoli vymáhání dlužného čehokoliv, nýbrž jen vymáhání částky, která byla nuceně (nedobrovolně) uhrazena podle později zrušených rozhodnutí. Různé, resp. odlišné exekuce vedené na základě jiných exekučních titulů nelze dle soudu směřovat. Uvedený závěr je ostatně naznačen též v rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2022, č.j. 8 Afs 272/2020-46.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud ze shora vyložených důvodů shledal žalobu proti napadenému rozhodnutí nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

35. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., přičemž procesně neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti. Žalovaný se nadto práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 1. října 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

